

на повърхността на сърдцето и на ума си; след време тя ще ви задуши. Кажете ли нѣщо добро, приложете го. Божественитѣ идеи сж прѣсенѣ, мекѣ хлѣбѣ, който трѣбва веднага да се яде. Сложите ли го на трапезата, опитайте вкуса му. Хапнете си вие отъ него, дайте и на окръжаващитѣ. Следъ половинъ часъ трапезата трѣбва да бжде праздна. Оставете ли го дълго време да стои и само го показвате на хората, хвалите се съ него, той ще стане коравъ, а следъ време ще мухляса. За да не разстроите стомаха си, ще се принудите да го хвърлите. Хлѣбътъ трѣбва да се яде на време, да не мухлясва. Христосъ казва: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето. Който ме яде, има животъ въ себе си“. Това значи: Човѣкъ трѣбва да приеме Словото въ себе си, както хлѣба, да стане частъ отъ него, да живѣе Христосъ въ него, и той въ Христа. При това положение Господъ може да се радва и весели въ насъ. Радостта е външенъ процесъ, а веселието — вътрешенъ. Значи, ние трѣбва да се радваме на това, което Богъ е направилъ, а Той да се весели на това, което ние правимъ за Него.

Сега, като говоримъ за ритмусъ въ пѣсенята, ние отиваме по-далечъ, откриваме ритмусъ въ мислитѣ и чувствата на човѣка. Ритмусътъ внася нѣщо приятно, хармонично въ живота. Всѣко нѣщо, което е лишено отъ ритмусъ, навѣва безутешна тѣга, резултатъ на нѣкаква дисхармония. Правилниятъ и хар-